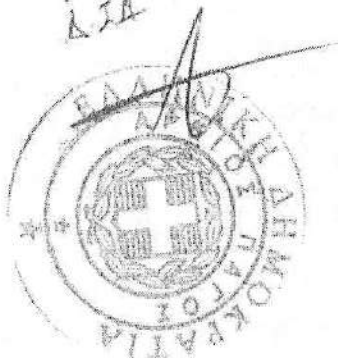
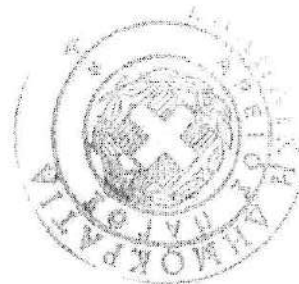

Α.Π.

Αριθμός 20/2023

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Δ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Μυρσίνη Παπαχίου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Αικατερίνη Βλάχου, Γεωργία Κατσιμαγκλή, Ασπασία Μεσσηνιατή - Γρυπάρη και Μαρί Δερगाζαριάν, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 16 Σεπτεμβρίου 2022, με την παρουσία και του Γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ:

Των αναιρεσιδόντων: 1)

και 2)

κατοίκων Κιάτου Κορινθίας, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από την πληρεξούσια δικηγόρο τους Ελένη Κονομόδη με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, που δεν κατέθεσε προτάσεις.

Των αναιρεσιβλήτων: 1) Ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «EUROBANK ERGASIAS AE» και ήδη «Τράπεζα Eurobank Ανώνυμη Εταιρεία», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, για την ίδια και για τις απαιτήσεις της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «NEO ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΤΕ», λόγω συγχωνεύσεως με απορρόφηση της δεύτερης από την πρώτη, 2) ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΕ», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, ως οιονεί καθολικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΓΕΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΕ», λόγω συγχωνεύσεως με απορρόφηση της δεύτερης από την πρώτη, 3) ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΕ», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα και 4) ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ALPHA ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΕ», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, για την ίδια και για τις απαιτήσεις ως καθολικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «CITIBANK ΑΕ», εκ των οποίων η 1η εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο της Γαρυφαλλιά Γιαννακούρου, που δήλωσε στο ακροατήριο και με τις κατατεθείσες προτάσεις της την ως άνω μεταβολή της αναιρεσίβλητης εταιρείας, ενώ οι 2η, 3η και 4η δεν παραστάθηκαν.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με τις από 20-5-2013 (αρ. εκθ. καταθ. 72/2013 και 73/2013) αιτήσεις των ήδη 1ης και 2ου των αναιρεσιόντων, αντίστοιχα, που κατατέθηκαν στο Ειρηνοδικείο Σικυώνος και συνεκδικάστηκαν. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 109/2015 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 288/2018 μη οριστική και 34/2020 οριστική του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κορίνθου. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσιέοντες με την από 11-1-2021 αίτησή τους.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, με Εισηγήτρια την Αρεοπαγίτη Ασπασία Μεσσηνιατή - Γρυπάρη, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, παραστάθηκαν μόνο οι αναιρεσιέοντες και η 1η των αναιρεσιβλήτων όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η πληρεξούσια της 1ης αναιρεσίβλητης ζήτησε την απόρριψη της αίτησης αναίρεσης.

ΕΠΙΛΕΞΗ
Η Εισηγήτρια

11

11

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την κρινόμενη από 11.1.2021 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 4/2021 αίτηση αναιρέσεως προσβάλλεται η υπ' αριθμ. 34/2020 οριστική απόφαση του, ως Εφετείου δικάσαντος, Μονομελούς Πρωτοδικείου Κορίνθου, η οποία εκδόθηκε κατά την ειδική διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας (άρθρα 739 έως 741 επ. του Κ.Πολ.Δ., σε συνδυασμό με άρθρο 15 του Ν. 3869/2010 "ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων"), ερήμην των τρίτης και τετάρτης των εφεσιβλήτων και ήδη τρίτης και τετάρτης των αναιρεσιβλήτων ανώνυμων τραπεζικών εταιρειών με τις επωνυμίες, αντιστοίχως, «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ» και «ALPHA ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.». Παρά, όμως, την ανωτέρω ερμηδοκία, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι τελεσίδικη και η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως απευθύνεται παραδεκτά και εναντίον αυτών, διότι, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 14 του Ν. 3869/2010, δεν υπόκειται σε ανακοπή ερμηδοκίας και, συνακόλουθα, δεν μπορεί να γίνει λόγος για την αρχή της διαδοχικής ασκήσεως των ενδίκων μέσων, σύμφωνα με την οποία η ερήμην οριστική απόφαση του εφετείου υπόκειται σε αναίρεση μόνον αφότου έπαυσε να υπόκειται σε ανακοπή ερμηδοκίας (ΑΠ 449/2022, ΑΠ 778/2022, ΑΠ 658/2022, ΑΠ 508/2020).

Κατά την διάταξη του άρθρου 576 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ., αν κατά την συζήτηση της αναιρέσεως δεν εμφανισθεί ή εμφανισθεί αλλά δεν λάβει μέρος με τον τρόπο που ορίζει ο νόμος κάποιος από τους διαδίκους, ο Άρειος Πάγος ερευνά αυτεπαγγέλτως αν ο απολειπόμενος διάδικος επέσπευσε εγκύρως τη συζήτηση, οπότε συζητεί την υπόθεση σαν να ήταν παρόντες οι διάδικοι ή, αν τη συζήτηση επέσπευσε ο αντίδικος του απολειπόμενου διαδίκου, οπότε εξετάζει αυτεπαγγέλτως αν αυτός (απολειπόμενος διάδικος) κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα. Αν η κλήση για συζήτηση δεν

επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα, ο Άρειος Πάγος κηρύσσει απαράδεκτη την συζήτηση και η υπόθεση επαναφέρεται για συζήτηση με νέα κλήτευση. Στην αντίθετη περίπτωση, προχωρεί στη συζήτηση, παρά την απουσία εκείνου που έχει κλητευθεί. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα διαδικαστικά έγγραφα της δίκης, η ένδικη αίτηση αναιρέσεως προσδιορίστηκε, κατ' άρθρ. 568 παρ. 2, 3 και 4 του Κ.Πολ.Δ., να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας (16-9-2022). Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης κατά την ως άνω δικάσιμο, οι δεύτερη, τρίτη και τετάρτη των αναιρεσιβλήτων, ανώνυμες τραπεζικές εταιρείες, με τις επωνυμίες, αντιστοίχως, «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε.», «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.» και «ALPHA ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.», δεν εκπροσωπήθηκαν από πληρεξούσιο δικηγόρο, ούτε κατατέθηκε γι' αυτές έγγραφη δήλωση, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ., που εφαρμόζεται, κατά τη διάταξη του άρθρου 573 παρ. 1 του ίδιου Κώδικα, και στη διαδικασία της αναιρετικής δίκης. παρέστησαν δε νομίμως και προσηκόντως οι αναιρεσεύοντες και η πρώτη των αναιρεσιβλήτων ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία «EUROBANK ERGASIAS AE» και ήδη «ΤΡΑΠΕΖΑ EUROBANK Ανώνυμη Εταιρεία». Από τις υπ' αριθμ. 9612Ε/14-5-2021, 9622Ε/14-5-2021, και 9629Ε/14-5-2021 όμως εκθέσεις επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών Κατίνας Δανίκα, που προσκομίζουν και επικαλούνται οι αναιρεσεύοντες, οι οποίοι επισπεύδουν τη συζήτηση της υπόθεσης, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης αιτήσεως αναιρέσεως, με την κάτω από αυτήν πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για την ανωτέρω δικάσιμο επιδόθηκαν, νομότυπα και εμπρόθεσμα, στις

ΕΦΕΤΕΙΟΝ
Η Εισηγήτρια

προαναφερόμενες δεύτερη, τρίτη και τετάρτη των αναιρεσιβλήτων. Συνεπώς, πρέπει να δικαστούν ερήμην, αλλά να προχωρήσει η συζήτηση, σαν να ήταν και αυτές παρούσες (άρθρο 576 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.).

Η προσβαλλόμενη 34/2020 οριστική απόφαση του, ως Εφετείου δικάσαντος, Μονομελούς Πρωτοδικείου Κορίνθου, όπως προκύπτει από την παραδεκτή, κατ' άρθρ. 561 § 2 ΚΠολΔ, επισκόπηση των σχετικών διαδικαστικών εγγράφων, αποτελεί κατάληξη της ακόλουθης διαδικαστικής διαδρομής: Οι αναιρεσεύοντες, με τις ενώπιον του Ειρηνοδικείου Σικυώνος από 20-5-2013 αιτήσεις τους κατά των αναιρεσιβλήτων, ζήτησαν, για τους λόγους που αναφέρονται σ' αυτές, την υπαγωγή τους στο ν. 3869/2010, όπως αυτός τροποποιήθηκε με το Ν. 4161/2013. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο συνεκδίκασε τις ως άνω αιτήσεις και με την 109/2015 απόφασή του απέρριψε την αίτηση της πρώτης αναιρεσεύουσας και έκανε εν μέρει δεκτή την αίτηση του δευτέρου αναιρεσεύοντος. Την απόφαση αυτή προσέβαλαν οι αιτούντες με την από 18-5-2016 έφεσή τους ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κορίνθου, το οποίο, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, δέχθηκε τυπικά και απέρριψε κατ' ουσίαν την έφεση.

Στην παράγραφο 2 του άρθρου 5 του ν. 3869/2010, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 13 του ν. 4161/2013, ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι «αν δεν επέλθει συμβιβασμός και επικύρωση, ο Ειρηνοδίκης αποφασίζει κατά την ημέρα επικύρωσης κατόπιν αιτήματος του οφειλέτη ή πιστωτή ή και αυτεπαγγέλτως την αναστολή των καταδιωκτικών μέτρων κατά του οφειλέτη, τη διατήρηση της πραγματικής και νομικής κατάστασης της περιουσίας του, καθώς και την καταβολή μηνιαίων δόσεων μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης επί της αίτησης, οι οποίες

κατανέμονται συμμέτρως, εφόσον πρόκειται για καταβολές του άρθρου 8 παράγραφος 2, ή σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 9 παράγραφος 2, εφόσον υφίσταται αίτημα εξαίρεσης εκποίησης των δικαιωμάτων στην κύρια κατοικία» (εδ. α')...«Σε περίπτωση που ο οφειλέτης καθυστερεί υπαιτίως την καταβολή των δόσεων που ορίζονται από τον Ειρηνοδίκη για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των τριών (3) μηνών, εφαρμόζεται αναλογικά το άρθρο 11 παρ. 2 του ν. 3869/2010» (εδ. ε'). Κατά τη διάταξη δε του άρθρου 11 παρ. 2 του ν. 3869/2010 όπως ίσχυε πριν την αντικατάστασή της με το άρθρο 64 § 2 του ν. 4549/2018 (ΦΕΚ Α'105/14-6-2018), «Σε περίπτωση που ο οφειλέτης καθυστερεί την εκπλήρωση των υποχρεώσεων από τη ρύθμιση οφειλών για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των τριών μηνών ή δυστροπεί επανειλημμένα στην τήρηση της ρύθμισης, το δικαστήριο διατάζει την έκπτωση του οφειλέτη από τη ρύθμιση μετά από αίτηση θιγόμενου πιστωτή, που κατατίθεται το αργότερο μέσα σε τέσσερις μήνες από τη δημιουργία του λόγου έκπτωσης. Κάθε κλήτευση πραγματοποιείται πριν δεκαπέντε ημέρες». Οι προαναφερθείσες διατάξεις του άρθρου 5 του ν. 3869/2010, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 13 του ν. 4161/2013, αναφέρονται στην υπαίτια μη καταβολή, εκ μέρους του οφειλέτη, για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των τριών μηνών, των προκαταβολών που ορίστηκαν από τον Ειρηνοδίκη με την προσωρινή διαταγή, έναντι αυτών της μελλοντικής ρύθμισης, που θα γίνει μετά την εκδίκαση της αιτήσεως και την έκδοση οριστικής αποφάσεως επ' αυτής. Η διάταξη δε του άρθρου 11 § 2 του ίδιου νόμου, ρυθμίζει τις συνέπειες της μη καταβολής, για το ίδιο χρονικό διάστημα, των δόσεων που ορίστηκαν με την οριστική απόφαση και προβλέπει, στην περίπτωση αυτή, την έκπτωση του οφειλέτη από τη ρύθμιση. Η παραπομπή, όμως, από τη διάταξη του άρθρου 5 § 2, στη

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ
Η Εισηγήτρια

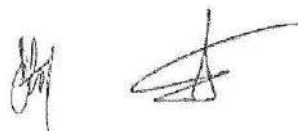

Σελίδα 7 της 20/2023 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

διάταξη του άρθρου 11 § 2, δεν σημαίνει ταύτιση ως προς τις συνέπειες, δηλαδή έκπτωση του οφειλέτη από τη ρύθμιση, αφού δεν μπορεί να νοηθεί έκπτωση από ρύθμιση που δεν έχει ακόμη γίνει. Συνέπεια της υπαίτιας καθυστέρησης στην καταβολή των δόσεων που ορίζει ο ειρηνοδίκης με την προσωρινή διαταγή, για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των τριών μηνών, είναι, κατ' ανάλογη εφαρμογή, η έκπτωση από την προσωρινή ρύθμιση που έγινε με την προσωρινή διαταγή (όπως απώλεια της χορηγηθείσας αναστολής των καταδιωκτικών μέτρων), κατ' ουσίαν δηλαδή ανάκληση της προσωρινής διαταγής, και όχι η έκπτωση από το δικαίωμα υπαγωγής στο ν. 3869/2010. Τούτο άλλωστε (ανάκληση προσωρινής διαταγής), προβλέφθηκε ρητά με το ν. 4336/2015, με το άρθρο 1 αρ. 11 εδ. α' του οποίου προστέθηκε στο άρθρο 5 του ν. 3869/2010 παράγραφος 4, με το ακόλουθο περιεχόμενο: «Σε περίπτωση που ο οφειλέτης καθυστερεί υπαιτίως την καταβολή των δόσεων που ορίζονται από τον ειρηνοδίκη, σύμφωνα με την παράγραφο 2, με συνέπεια το συνολικό ύψος του ποσού σε καθυστέρηση να υπερβαίνει αθροιστικώς την αξία τριών μηνιαίων δόσεων, ο ειρηνοδίκης ή το κατά περίπτωση αρμόδιο δικαστήριο διατάσσει την ανάκληση της προσωρινής διαταγής με την οποία ορίστηκε η καταβολή των δόσεων, ή την ανάκληση κάθε άλλου προληπτικού ή ανασταλτικού μέτρου.....». Με τη μεταγενέστερη δε, με το άρθρο 59 παρ. 2 του ν. 4549/2018, τροποποίηση της παραγράφου 4 του άρθρου 5 του ν. 3869/2010, κατά την οποία «Αν ο οφειλέτης καθυστερεί την καταβολή των δόσεων που ορίζονται από τον Ειρηνοδίκη, σύμφωνα με την παράγραφο 2, με συνέπεια το συνολικό ύψος του ποσού σε καθυστέρηση να υπερβαίνει αθροιστικώς την αξία τριών (3) μηνιαίων δόσεων, διαδοχικών ή μη, ο θιγόμενος πιστωτής μπορεί να επιδώσει στον οφειλέτη εξώδικη όχληση με την οποία

τον καλεί να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του εντός τριάντα (30) ημερολογιακών ημερών. Αν ο οφειλέτης δεν συμμορφωθεί προσηκόντως, παύει να ισχύει αυτοδικαίως έναντι όλων των πιστωτών η διαταχθείσα αναστολή των καταδιωκτικών μέτρων και κάθε άλλου ανασταλτικού μέτρου, από την ημέρα που ο θιγόμενος πιστωτής επιδώσει σχετική δήλωση στους υπόλοιπους πιστωτές, υπό την προϋπόθεση ότι θα καταθέσει σχετικό σημείωμα με ενσωματωμένη την ανωτέρω αναφερόμενη εξώδικη όχληση στο φάκελο που τηρείται στο αρμόδιο δικαστήριο. Στην περίπτωση αυτή, ο οφειλέτης μπορεί να ζητήσει από τον αρμόδιο δικαστή την εκ νέου χορήγηση προσωρινής διαταγής αν αποδεικνύει ότι η μη καταβολή των δόσεων, οφείλεται σε γεγονός ανωτέρας βίας, μη δυνάμενο να αντιμετωπιστεί με αίτηση μεταρρύθμισης της αρχικής προσωρινής διαταγής ή ότι ο θιγόμενος πιστωτής άσκησε καταχρηστικά το δικαίωμα των προηγούμενων εδαφίων», προβλέφθηκε η, υπό τις αναφερόμενες σ' αυτή προϋποθέσεις, αυτοδίκαιη παύση της ισχύος της προσωρινής διαταγής. Εξ άλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 560 αριθμ. 1 εδ. α' του Κ.Πολ.Δ., όπως ίσχυε, τόσο πριν, όσο και μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του ν. 4335/2015, κατά των αποφάσεων των ειρηνοδικείων, καθώς και των αποφάσεων των πρωτοδικείων, που εκδίδονται σε εφέσεις κατά των αποφάσεων των ειρηνοδικείων, επιτρέπεται αναίρεση, αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί, ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται, είτε με ψευδή ερμηνεία είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη

ΠΡΕΣΒΥΤΗΡΙΑ
Η Εισηγήτρια

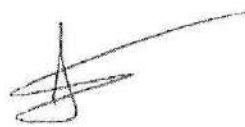

υπαγωγή (Ολ.Α.Π. 31/2009, Α.Π. 4123/2021, Α.Π. 980/2021, Α.Π. 756/2021, Α.Π. 501/2021). Στην περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν, η παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται με βάση τα πραγματικά περιστατικά που ανέλεγκτα το δικαστήριο της ουσίας δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν και την υπαγωγή τους στο νόμο, ιδρύεται δε αυτός ο λόγος αναιρέσεως, αν οι πραγματικές παραδοχές της αποφάσεως καθιστούν φανερή την παραβίαση. Με το λόγο αυτό, δεν επιτρέπεται να πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση κατά την εκτίμηση των αποδείξεων, υπό την επίκληση ότι αυτή παραβίασε κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που δεν ελέγχεται από τον Άρειο Πάγο, κατά το άρθρο 561 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δ. (Α.Π. 1009/2021, Α.Π. 123/2021, Α.Π. 1221/2020, Α.Π. 1210/2020). Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 560 αριθμ. 6 του Κ.Πολ.Δ., όπως το άρθρο αυτό αντικαταστάθηκε με το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του ν. 4335/2015, η οποία είναι ταυτόσημη με τη διάταξη του άρθρου 559 αριθμ. 19 του Κ.Πολ.Δ., κατά των αποφάσεων των ειρηνοδικείων, καθώς και των αποφάσεων των πρωτοδικείων που εκδίδονται σε εφέσεις κατά των αποφάσεων των ειρηνοδικείων, αναίρεση επιτρέπεται και αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς, σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Κατά την έννοια του αναιρετικού αυτού λόγου, που αποτελεί κύρωση της παραβάσεως του άρθρου 93 παρ. 3 του Συντάγματος, η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και υφίσταται, συνεπώς, εκ πλαγίου παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου, όταν από τις παραδοχές της, που περιλαμβάνονται στην ελάχιστονα πρόταση του νομικού συλλογισμού της και αποτελούν το αιτιολογικό της, δεν προκύπτουν καθόλου ή αναφέρονται ανεπαρκώς ή αντιφατικώς τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία το δικαστήριο της ουσίας

στήριξε την κρίση του για ζήτημα με ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να ελεγχθεί αν στη συγκεκριμένη περίπτωση συνέτρεχαν οι όροι του κανόνα ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόσθηκε ή δεν συνέτρεχαν οι όροι εκείνου που δεν εφαρμόσθηκε. Ειδικότερα, αντιφατικές αιτιολογίες έχει η απόφαση, όταν τα πραγματικά περιστατικά που στηρίζουν το αποδεικτικό πόρισμά της για κρίσιμο ζήτημα, δηλαδή για ζήτημα αναφορικά με ισχυρισμό των διαδίκων που τείνει στην θεμελίωση ή στην κατάλυση του επιδίκου δικαιώματος, συγκρούονται μεταξύ τους και αλληλοαναιρούνται, αποδυναμώνοντας έτσι την κρίση της αποφάσεως για την υπαγωγή ή μη της ατομικής περιπτώσεως στο πραγματικό συγκεκριμένου κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που συνιστά και το νομικό χαρακτηρισμό της ατομικής περιπτώσεως. Στην προκειμένη περίπτωση, με τον πρώτο, αφορώντα στην πρώτη αναιρεσείουσα, λόγο αναιρέσεως, κατά το πρώτο σκέλος του, η τελευταία επικαλείται πλημμέλεια από τη διάταξη του άρθρου 560 αρ. 1 του Κ.Πολ.Δ., με την αιτίαση ότι το, ως Εφετείο δικάσαν, Μονομελές Πρωτοδικείο Κορίνθου, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, με την παραδοχή ότι συντρέχουν στο πρόσωπό της οι προϋποθέσεις εκπτώσεως της από τις ευεργετικές διατάξεις του ν. 3869/2010, εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε τις διατάξεις των άρθρων 5 παρ. 2 και 11 παρ. 2 του ν. 3869/2010, όπως το πρώτο από αυτά τροποποιήθηκε με το ν. 4161/2013. Το Μονομελές Πρωτοδικείο Κορίνθου, που δίκασε ως Εφετείο, με την προσβαλλόμενη 34/2020 απόφασή του, δέχθηκε, κατά την αναιρετικά ανέλεγκτη ως προς τα πραγματικά γεγονότα (άρθρο 561 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δ.) κρίση του, τα ακόλουθα, κρίσιμα για τη διερεύνηση του ως άνω λόγου αναιρέσεως, πραγματικά περιστατικά: «Με την κατάθεση των αιτήσεων ενώπιον του

ΕΦΕΤΕΙΟ
Η Εισηγήτρια

πρωτοβάθμιου δικαστηρίου εκδόθηκε μετά από αίτηση η από 27.5.2013 προσωρινή διαταγή της Ειρηνοδίκη Υπηρεσίας του ως άνω δικαστηρίου και ορίστηκε ειδικότερα ότι η αιτούσα Μαρία Γεωργίου υποχρεούται να καταβάλλει μηνιαίως και συμμέτρως στις καθ' ων το ποσό των 400 ευρώ, αρχής γενομένης από 1.7.2013. Ωστόσο η αιτούσα κατέβαλε στην πέμπτη των καθ' ων μόνο το ποσό των 834,53 ευρώ, προκύπτει δε ότι κατέβαλλε κανονικά την ορισθείσα δόση μόνο μέχρι και τον μήνα Μάιο του 2014, οπότε συνάγεται ότι για τους επόμενους μήνες μέχρι και τη συζήτηση της αίτησης, που σαφώς είναι πλέον των τριών (3) μηνών, δεν ήταν συνεπής στην άνω υποχρέωσή της. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η αιτούσα, από δική της υπαιτιότητα, δεν υπήρξε συνεπής ως προς την καταβολή των ορισθεισών με την από 27.5.2013 προσωρινή διαταγή της Ειρηνοδίκη Υπηρεσίας του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου δόσεων, και τούτο διότι, δεν αποδείχθηκε ούτε κι επικαλέσθηκε η αιτούσα ότι για κάποιο σπουδαίο λόγο που προέκυψε μετά την έκδοση της άνω προμνησθείσης προσωρινής διαταγής, εξαιτίας του οποίου δεν ηδύνατο να εκπληρώσει την υποχρέωσή της προς καταβολή του ορισθέντος ποσού προς την ενιστάμενη, πολλώ δε μάλλον δεν αποδείχθηκε ότι η μη συνέπειά της οφείλεται σε ουσιώδη μείωση του οικογενειακού της εισοδήματος, που δεν της επέτρεπε να καταβάλλει τις παραπάνω δόσεις, δοθέντος ότι από το προσκομιζόμενο εκκαθαριστικό σημείωμα του οικονομικού έτους 2014 (χρήση ημερολογιακού έτους 2013, που είναι και ο χρόνος έκδοσης της προμνησθείσης προσωρινής διαταγής) προκύπτει ότι το ετήσιο δηλωθέν οικογενειακό εισόδημα της αιτούσας ανήρχετο στο ποσό των 29.210,99 €, το οποίο, διαιρούμενο δια δώδεκα (12) μήνες, αντιστοιχεί σε 2.434,25 € μηνιαίως, ενώ κατά το έτος 2014, που είναι και ο χρόνος στον οποίο εκδηλώθηκε η καθυστέρηση στην

καταβολή των ορισθεισών δόσεων (ήτοι από τον Ιούνιο και εφεξής), το μηνιαίο οικογενειακό εισόδημα της αιτούσας από την εργασία της ίδιας και του συζύγου της αποκλειστικά (ελλείπει σχετικού εκκαθαριστικού σημειώματος), ανήλθε σε 2.383 € μηνιαίως, όπως προκύπτει από τις προσκομιζόμενες βεβαιώσεις αποδοχών της εργοδότης εταιρείας της "Ι

...", για την μεν αιτούσα από τον μήνα Μάρτιο του έτους 2014 έως και την 31.12.2014 συνολικό ετήσιο εισόδημα 9.382,04 €, το οποίο, διαιρούμενο δια 10 μήνες, αντιστοιχεί σε μηνιαίο μισθό ύψους 938,20 €, για τον δε σύζυγό της, από την 1.1.2014 έως και την 31.12.2014, συνολικό ετήσιο εισόδημα 17.337,62€, το οποίο, διαιρούμενο δια δώδεκα (12) μήνες, αντιστοιχεί σε μηνιαίο μισθό ύψους 1.444,80 €. Δηλαδή, από το έτος 2013, οπότε και χορηγήθηκε η προμνησθείσα προσωρινή διαταγή, μέχρι και το έτος 2014, το μηνιαίο οικογενειακό εισόδημα της αιτούσας μειώθηκε μόλις κατά 51,25 ευρώ (2.434,25 € - 2.383,00 €), γεγονός που δεν δικαιολογεί την αδυναμία καταβολής των ορισθεισών με την με την από 27.5.2013 προσωρινή διαταγή της Ειρηνοδίκη Υπηρεσίας του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου δόσεων, συνολικού ύψους, προς όλες τις καθ' ων, τετρακοσίων (400) ευρώ, συμμέτρως διανεμόμενο. Λαμβανομένου δε υπ' όψιν ότι το ύψος των μηνιαίων βιοτικών αναγκών της αιτούσας και της οικογενείας της, όπως το προσδιορίζει η ίδια, ανέρχεται στο ποσό των 1.729 ευρώ, συνάγεται ότι η αιτούσα εδύνατο να είναι συνεπής στην καταβολή των δόσεων προς την ενισταμένη, αφού, αφαιρουμένου του ποσού αυτού (1.729 €) από το ποσό των 2.383 €, που αποτελεί κατά μέσο όρο το μηνιαίο οικογενειακό εισόδημα της αιτούσας κατά το έτος 2014, απομένει το ποσό των 654,00 €, από το οποίο μπορούσε να καλύψει την ορισθείσα με την προσωρινή διαταγή συνολική δόση των 400 €

ΠΕΡΗΘΗΚΕ
Η Εισηγήτρια

προς τις καθ' ύλην. Το γεγονός δε ότι ο σύζυγος της αιτούσας κατά τους μήνες από Απρίλιο 2014 έως Σεπτέμβριο 2014, απεργούσε, δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, καθότι αφενός ήταν επιλογή του, ενόψει των εκκρεμουσών δανειακών υποχρεώσεων του ιδίου και της συζύγου του, αφετέρου από τις άνω βεβαιώσεις αποδοχών της εργοδότης εταιρείας προκύπτει ότι οι απολαβές τόσο της αιτούσας όσο και του συζύγου της, επαρκούσαν για την καταβολή των ορισθεισών με την προσωρινή διαταγή δόσεων και σε κάθε περίπτωση εάν υποτεθεί ότι πράγματι μειώθηκαν τα εισοδήματα της αιτούσας μετά την έκδοση της προμνησθείσης προσωρινής διαταγής, θα ζητούσε, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, τη μεταρρύθμιση της προσωρινής διαταγής, δικονομική δυνατότητα, ωστόσο, στην οποία δεν κατέφυγε, με αποτέλεσμα, ενόψει του ότι το βάρος απόδειξης του ισχυρισμού αυτού φέρει η ίδια, λόγω της τεκμαιρόμενης υπαιτιότητάς της (335, 336 και 342 ΑΚ), να κρίνεται απορριπτέος ως ουσιαστικά αβάσιμος. Κατά συνέπεια και συναφώς με τα ανωτέρω αναφερόμενα, θα πρέπει η αιτούσα να κηρυχθεί έκπτωτη της ρυθμίσεως του Ν. 3869/2010 και να απορριφθεί η από 20.5.2013 και με αριθμό κατάθεσης 72/2013 αίτησή της.....». Με βάση τις παραδοχές αυτές, το ως άνω Δικαστήριο, με την προσβαλλόμενη απόφαση, έκρινε ότι ορθώς το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφαση απέρριψε την αίτηση της πρώτης αναιρεσείουσας, λόγω εκπτώσεώς της από το δικαίωμα υπαγωγής της στο ν. 3869/2010, συνεπεία της υπαίτιας μη καταβολής, για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των τριών μηνών, των δόσεων που είχαν ορισθεί με την από 27.5.2013 προσωρινή διαταγή της Ειρηνοδίκη Σικυώνος, και, κατόπιν τούτου, απέρριψε την έφεση, επικυρώνοντας την πρωτόδικη απόφαση, που έκρινε όμοια. Έτσι που έκρινε το, ως Εφετείο δικάσαν Πρωτοδικείο, παραβίασε με εσφαλμένη ερμηνεία

και εφαρμογή τις διατάξεις των άρθρων 5 παρ. 2 και 11 παρ. 2 του ν. 3869/2010, όπως το πρώτο από αυτά τροποποιήθηκε με το ν. 4161/2013, και το δεύτερο ως ίσχυε πριν την αντικατάστασή του με το ν. 4549/2018 αφού, κατά τα αναφερθέντα στην προηγηθείσα νομική σκέψη, η, αναιρετικώς ανέλεγκτα, δεκτή γενόμενη υπαίτια μη καταβολή, για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των τριών μηνών, των δόσεων που είχαν ορισθεί με την από 27.5.2013 προσωρινή διαταγή της Ειρηνοδίκη Σικυώνος, έχει ως συνέπεια την έκπτωση της αιτούσας- αναιρεσείδουσας από την προσωρινή ρύθμιση που έγινε με την προσωρινή διαταγή, και όχι την έκπτωσή της από το δικαίωμα υπαγωγής στις ευεργετικές διατάξεις του ν. 3869/2010. Συνεπώς, ο από το άρθρο 560 αριθμ. 1 του Κ.Πολ.Δ., πρώτος λόγος αναιρέσεως, κατά το πρώτο σκέλος του, είναι βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτός. Ενόψει δε του ότι η αναιρετική εμβέλεια του ως άνω, δεκτού γενόμενου, αναιρετικού λόγου, οδηγεί στην παραδοχή της αιτήσεως αναιρέσεως ως προς την πρώτη αναιρεσείδουσα και την αναίρεση, στο σύνολό της, ως προς αυτή, της προσβαλλόμενης αποφάσεως, παρέλκει η έρευνα 1) του πρώτου λόγου αναιρέσεως, κατά το δεύτερο σκέλος του, της επικαλούμενης πλημμέλειας από τον αριθμό 5 εδ. β' του άρθρου 560 του ίδιου Κώδικα, με την αιτίαση ότι το Μονομελές Πρωτοδικείο Κορίνθου, που δίκασε ως Εφετείο, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, δεν έλαβε υπόψη τον προταθέντα εκ μέρους της πρώτης αναιρεσείδουσας, με τις νομίμως κατατεθείσες έγγραφες προτάσεις της, ουσιώδη ισχυρισμό ότι η καθυστέρηση στην καταβολή των δόσεων που είχαν ορισθεί με την προσωρινή διαταγή, δεν οφείλεται σε υπαιτιότητά της και 2) του (αφορώντος, κατ' εκτίμηση του περιεχομένου του, μόνο στην πρώτη αναιρεσείδουσα), τρίτου λόγου αναιρέσεως, της επικαλούμενης πλημμέλειας από το άρθρο

ΠΡΕΣΒΥΤΗΡΙΑ
Η Εισπράττω

560 αριθμ. 6 του Κ.Πολ.Δ., με την αιτίαση ότι το ως άνω δικαστήριο με την προσβαλλόμενη απόφαση, ενώ, ως προς το δεύτερο αναιρεσεΐοντα, σύζυγό της, δέχτηκε ότι περιήλθε σε πραγματική μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών του, λόγω μείωσης του οικογενειακού τους εισοδήματος, με αντιφατικές αιτιολογίες έκρινε ότι η ίδια δεν υπήρξε συνεπής στην υποχρέωσή της προς καταβολή των δόσεων που είχαν ορισθεί με την προσωρινή διαταγή από υπαιτιότητά της, λόγω του ότι δεν αποδείχθηκε ουσιώδης μείωση του οικογενειακού τους εισοδήματος.

Σύμφωνα με το άρθρο 560 του Κ.Πολ.Δ., όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του Ν 4335/2015 "κατά των αποφάσεων των ειρηνοδικείων, καθώς και των αποφάσεων των πρωτοδικείων που εκδίδονται σε εφέσεις κατά των αποφάσεων των ειρηνοδικείων, επιτρέπεται αναίρεση μόνο: 1) αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιιοπραξιών, αδιάφορο αν πρόκειται για νόμο ή έθιμο, ελληνικό ή ξένο, εσωτερικού ή διεθνούς δικαίου. Η παράβαση των διδαγμάτων της κοινής πείρας αποτελεί λόγο αναίρεσης μόνο αν τα διδάγματα αυτά αφορούν την ερμηνεία κανόνων δικαίου ή την υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων σε αυτούς. Ο λόγος αυτός αναίρεσης δεν μπορεί να προβληθεί σε μικροδιαφορές, 2) αν το δικαστήριο δεν συγκροτήθηκε όπως ορίζει ο νόμος ή δίκασε ειρηνοδίκης του οποίου είχε γίνει δεκτή η εξαίρεση, 3) αν το δικαστήριο έχει υπερβεί τη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων ή δεν είχε καθ' ύλην αρμοδιότητα, 4) αν παράνομα αποκλείστηκε η δημοσιότητα της διαδικασίας, 5) αν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη πράγματα που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης,

6) αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης". Εξ αντιθέτου συνάγεται, ότι κατά των αποφάσεων των ως άνω δικαστηρίων δεν επιτρέπεται αναίρεση για τους λοιπούς, αναφερόμενους στο άρθρο 559 του Κ.Πολ.Δ., λόγους, μεταξύ των οποίων και εκείνο του αριθμού 11, που ιδρύεται «αν το δικαστήριο έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που ο νόμος δεν επιτρέπει ή παρά το νόμο έλαβε υπόψη αποδείξεις που δεν προσκομίστηκαν ή δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που οι διάδικοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν». Περαιτέρω, κατά την έννοια του άρθρου 559 αρ. 8 εδ. β' του Κ.Πολ.Δ. και, κατ' ανάλογη εφαρμογή, του άρθρου 560 αρ. 5 εδ. β' του ίδιου Κώδικα, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο Τρίτο του άρθρου 1 του Ν. 4335/2015 και έχει ισχύ από 1-1-2016, μεταξύ άλλων, και για τα ένδικα μέσα που κατατίθενται από την ημερομηνία αυτή (άρθρο 1 άρθρο ένατο παρ. 2 και 4 αυτού) και εφαρμόζεται, εν προκειμένω, ως εκ του χρόνου καταθέσεως της ένδικης αιτήσεως αναιρέσεως (19-1-2021), ο αναιρετικός λόγος από τη διάταξη αυτή ιδρύεται, όταν το δικαστήριο, παρά το νόμο, δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Ο λόγος αυτός, για μη λήψη υπόψη προταθέντος ουσιώδους πράγματος, προϋποθέτει πράγμα παραδεκτώς προταθέν, αφού διαφορετικά το δικαστήριο της ουσίας δεν επιτρέπεται να το λάβει υπόψη (ΟΛΑΠ 2/2001). Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, ως «πράγματα», των οποίων η μη λήψη υπόψη, καίτοι προταθέντων, ιδρύει τον ως άνω αναιρετικό λόγο, νοούνται οι παραδεκτά προβαλλόμενοι αυτοτελείς πραγματικοί ισχυρισμοί των διαδίκων, που συγκροτούν την ιστορική βάση και, επομένως, θεμελιώνουν ιστορικώς το

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
Η ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ

αίτημα της αγωγής, ανταγωγής, ενστάσεως ή αντενστάσεως ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου (ΟΛΑΠ 22/2005), δηλαδή οι ισχυρισμοί που κατά το νόμο διαμόρφωσαν ή, ανάλογα, ήταν ικανοί να διαμορφώσουν το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως (ΟΛΑΠ 2/1989, ΑΠ 523/2018, ΑΠ 793/2015), όχι όμως και οι ισχυρισμοί που αποτελούν απλή ή αιτιολογημένη άρνηση της αγωγής, καθώς και οι ισχυρισμοί που αποτελούν επιχειρήματα ή συμπεράσματα των διαδίκων ή του δικαστηρίου, που αντλούνται από το νόμο ή από την εκτίμηση των αποδείξεων και που δεν έχουν αυτοτέλεια (ΑΠ 150/2015, ΑΠ 726/2014, ΑΠ 1042/2013). Σε περίπτωση, δηλαδή, παραλείψεως του δικαστηρίου να λάβει υπόψη κάποιο πραγματικό ισχυρισμό, για την ίδρυση του ως άνω αναιρετικού λόγου πρέπει ο αγνοηθείς ισχυρισμός να είναι ουσιώδης και πρόσφορος να επηρεάσει ευνοϊκά για τον αναιρεσείοντα το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συνεπώς, εάν ο προβληθείς ισχυρισμός είναι μη νόμιμος ή αόριστος, δηλαδή επουσιώδης, δεν ιδρύεται ο προβλεπόμενος από την ανωτέρω διάταξη λόγος αναιρέσεως (ΑΠ 246/2020, ΑΠ 447/2020, ΑΠ 558/2018, ΑΠ 1447/2017). Με το δεύτερο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως, ο δεύτερος αναιρεσείων (στον οποίο ο λόγος αυτός αφορά) επικαλείται πλημμέλεια από το άρθρο 560 αρ. 5 περ. β' του ΚΠολΔ, αιτιώμενος ότι το Μονομελές Πρωτοδικείο Κορίνθου, που δίκασε ως Εφετείο, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, δεν έλαβε υπόψη του τα προσκομισθέντα έγγραφα και δη τις μισθοδοσίες αυτού και της συζύγου του, των μηνών Ιανουαρίου και Φεβρουαρίου 2015, την, αφορώσα τη σύζυγό του, από 20-12-2013 απόφαση του Ο.Α.Ε.Δ., καθώς και ανακοινώσεις της εργοδότης εταιρείας αμφοτέρων, από τις οποίες προκύπτει ότι δεν υπάρχει σταθερότητα και τακτικότητα στην καταβολή των μισθών τους. Ο λόγος αυτός

αναιρέσεως, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, ενόψει του ότι ο αναιρεσείων δεν επικαλείται την πλημμέλεια της μη λήψης υπόψη «πραγμάτων» που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, ώστε να θεμελιωθεί λόγος από το άρθρο 560 αρ. 5 περ. β' του Κ.Πολ.Δ., αλλά, κατ' εκτίμηση του περιεχομένου του, της μη λήψης υπόψη αποδεικτικών μέσων που επικαλέστηκε και προσκόμισε, λόγο δηλαδή από τον αριθμό 11 περ. γ' του 559 Κ.Π.ολ.Δ., μη περιεχόμενο, κατά τα προαναφερθέντα, στους επιτρεπόμενους, κατ' άρθρο 560 του Κ.Πολ.Δ., περιοριστικούς λόγους αναιρέσεως, στις υποθέσεις των πρωτοδικείων, που εκδίδονται σε εφέσεις κατ' αποφάσεων των ειρηνοδικείων, όπως εν προκειμένω.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, εφόσον δεν υπάρχει άλλος λόγος προς έρευνα, η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προς το δεύτερο αναιρεσείοντα, να γίνει όμως δεκτή ως προς την πρώτη αναιρεσείουσα και να παραπεμφθεί, ως προς αυτήν, η υπόθεση, που χρειάζεται διευκρίνιση, για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο δικαστήριο, διότι είναι δυνατή η συγκρότησή του από άλλον δικαστή, εκτός εκείνου που δίκασε προηγουμένως (άρθρο 580 παρ. 3 του Κ.Πολ.Δ.). Επίσης, πρέπει να διαταχθεί η απόδοση στους αναιρεσείοντες του παραβόλου που κατατέθηκε κατά την άσκηση της αναιρέσεως, αφού έγινε, κατά ένα έστω μέρος, δεκτή η αναίρεσή τους (άρθρο 495 παρ. 3 εδάφ. ε' του Κ.Πολ.Δ., όπως ισχύει και εφαρμόζεται στην παρούσα υπόθεση μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του ν. 4335/2015, που ισχύει, κατ' άρθρο 1 άρθρο ένατο παρ. 2 αυτού, για τα κατατιθέμενα, από 1-1-2016, ένδικα μέσα), χωρίς να περιληφθεί διάταξη για δικαστικά έξοδα, κατά το άρθρο 746 του Κ.Πολ.Δ., έστω και αν πρόκειται για υπόθεση που κρίνεται κατά τους κανόνες της εκουσίας δικαιοδοσίας (άρθρο 3

ΕΠΙΛΟΓΗ
Η Εισαγγελέα

εδάφ. β' του ν. 3869/2010), γιατί η δικαστική διαδικασία του εν λόγω νόμου δεν επιτρέπει την εφαρμογή του άρθρου αυτού, καθώς επικρατεί η ειδικότερη ρύθμιση που προβλέπει το άρθρο 8 παρ. 6 εδάφ. β' του πιο πάνω ν. 3869/2010, κατά το οποίο "...Δικαστική δαπάνη δεν επιδικάζεται", που εφαρμόζεται και στην αναιρετική δίκη (Α.Π. 930/2021, Α.Π. 883/2021, Α.Π. 552/2020, Α.Π. 507/2020).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 11.1.2021 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 4/2021 αίτηση για αναίρεση της υπ' αριθμ. 34/2020 οριστικής αποφάσεως του, ως Εφετείου δικάσαντος, Μονομελούς Πρωτοδικείου Κορίνθου, ως προς το δεύτερο των αναιρεσειόντων και δέχεται αυτήν ως προς την πρώτη αναιρεσειούσα.

Αναιρεί την 34/2020 οριστική απόφαση του, ως Εφετείου δικάσαντος, Μονομελούς Πρωτοδικείου Κορίνθου, ως προς την πρώτη αναιρεσειούσα.

Παραπέμπει την υπόθεση, ως προς την πρώτη αναιρεσειούσα, προς περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Δικαστήριο, το οποίο θα συγκροτηθεί από άλλο δικαστή, εκτός από εκείνον που εξέδωσε την αναιρούμενη απόφαση. Και

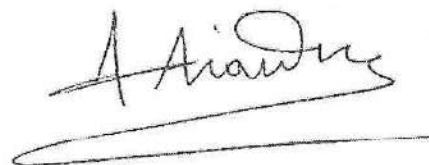
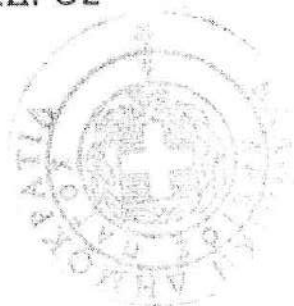
Διατάσσει την απόδοση στους αναιρεσειόντες, του παραβόλου που κατέθεσαν για την άσκηση της αιτήσεως αναιρέσεως.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 4 Νοεμβρίου 2022.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 9 Ιανουαρίου 2023.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

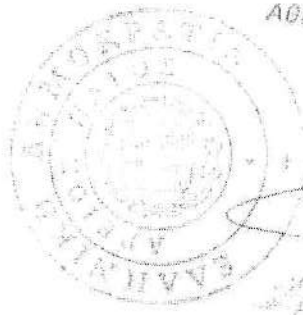
Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΘΕΩΡΗΘΗΝ
Η Εισαγγελέας

Πιστό Αντίγραφο
θεωρήθηκε για τη νόμιμη
σημανση.
Αθήνα... 1.4.2... 2022
Ο/Η Γραμματέας

Γεώργιος Παπαδόπουλος
Παρασκευά Παπαδόπουλος

X